

TONY WOLF

Mesél az erdő

A
TÜNDÉREKRŐL

manó könyvek

Néha nekünk, tündéreknek is jár egy kis pihenés. Ezért küldtem el birodalmam legderekabb tündéreit a törpék falujába egy kellemes kis vakációra. Reméljük, hogy Búzavirág, Tulipán, Csalán, Orchidea, Alma és Berkenye jól érzi majd magát és nem keveredik mindenféle kalamajkába... Ugye, szóltok, ha azt látjátok a könyvben, hogy valamelyikük helytelenül viselkedik?

Nagyon köszönöm!

Mindannyiőtoknak varázsölelést küld

a Nagy Tündér

Hat tündér vakációzni indul

Sok-sok évvel ezelőtt történt, amit ebben a könyvben olvashattok.

Tündérorszáiban nagy az izgalom. Nehéz próba vár a tündérekre.

Nem is próba ez, hanem verseny, játék, de mindenki győzni akar. Hogy miért?

A Nagy Tündér csodálatos parkjában van egy labirintus. Az első hat tündér, aki megtalálja a labirintusból kivezető utat, jutalmul csodálatos napokat tölthet a törpék falujában!

Így hát egy friss, hűvös reggelen a hat győztes, vagyis Búzavirág, Alma, Berkenye, Tulipán, Csalán és Orchidea elbúcsúzik bárátnőitől és elindul az erdőbe.

– De aztán rendesen viselkedjetek! – követi őket királynőjük, a Nagy Tündér lány hangja. – Rendesen viselkedjeteeeeek... – ismétli meg, de a tündérek, akik kíváncsian várják az új kalandot, már messze járnak.

A leggyorsabb Berkenye, a fekete tündér, az ő híres repülő létrájával. Pedig még nem is kapcsolt a legnagyobb sebességre, mert nem akarja megijeszteni a papagáját.

A legkényelmesebb útja Búzavirágnak, a szép, kék tündérnek van, aki bársonnyal bevont varázsfoteljében utazik. A leglassabb pedig Alma, a torkos tündér, aki tömérdek elemózsiát visz magával varázserejű sodrófákból fabrikált járművén.

Orchidea, a fehér tündér hol felemelkedik, hol leereszkedik repülő vágódeszkáján: szereti közelről nézegetni a virágokat, beszívni édes illatukat.

Csalán, a szúrós természetű tündér tüskés kocsiját darazsak húzzák. Ők is szeretnének megállni néhány virág fölött, de úrnőjük megtiltotta az efféle engedetlenséget.

Minél előbb oda akar érní az úti céljukhoz. „Mennyi mindennel fogom bosszantani őket!”, gondolja magában vihogva.

Tulipán, a piros tündér lustán pedáloz napraforgókból készült triciklijén, és azon mereng, mivel fogja legközelebb megtréfálni a barátnőit.

– Tudod, már alig várom, hogy odaérjünk – fordul Almához. – Legalább pár napig nem kell hallgatnunk a Nagy Tündér unalmas tanácsait. És különben is, elegendem van a varázslatainkból. Bármit is látsz, biztosra veheted, hogy varázserő rejlik benne! Másféle környezetre vágyom...

– Igen, igazad van – feleli Alma, bár nem nagyon figyel rá. Azon jár az esze, vajon miféle konyha várja a törpék erdejében.

De nemcsak a tündérek várják türelmetlenül, hogy odaérjenek. Az erdő lakói is ugyanilyen izgatottan készülnek a találkozásra. A törpék és az állatok szorgalmasan dolgoznak, hogy hat házikót építsenek a vendégeknek. A nehézséget nem az okozza, hogy a hatalmas tökhéjakat ki kell vájni, hanem az, hogy ki is kell szárítani őket. Mivel szorít az idő, tüzet raknak a tökhéjak belsejében. A nagy kavarodásban Egér Elek bajusza megperzselődik.

– Milyenek lehetnek? – kérdezzetik egymástól az erdő lakói.

– Biztosan gyönyörűek – sóhajt az egyik egérlány.

– És csodás ruháik vannak! – teszi hozzá a másik.

– Vajon van varázspálcájuk? – tudakolja a vakond mindenkitől, aki csak szembejön vele.

– Hogyne lenne! – felelik neki. – Varázspálcá, varázsgyűrűk, varázsitalok, egy kevés varázspor. A tündéreknél minden varázslatos!

A vakond a fejébe vette, hogy megkéri az egyik tündért, varácsoljon neki a földbe egy mélységes mély üreget... sokkal mélyebbet, mint amelyet ő valaha is ásott. Azt szeretné megtudni, mit talál a föld mélyén. Valaminek csak kell ott lennie, nem igaz?

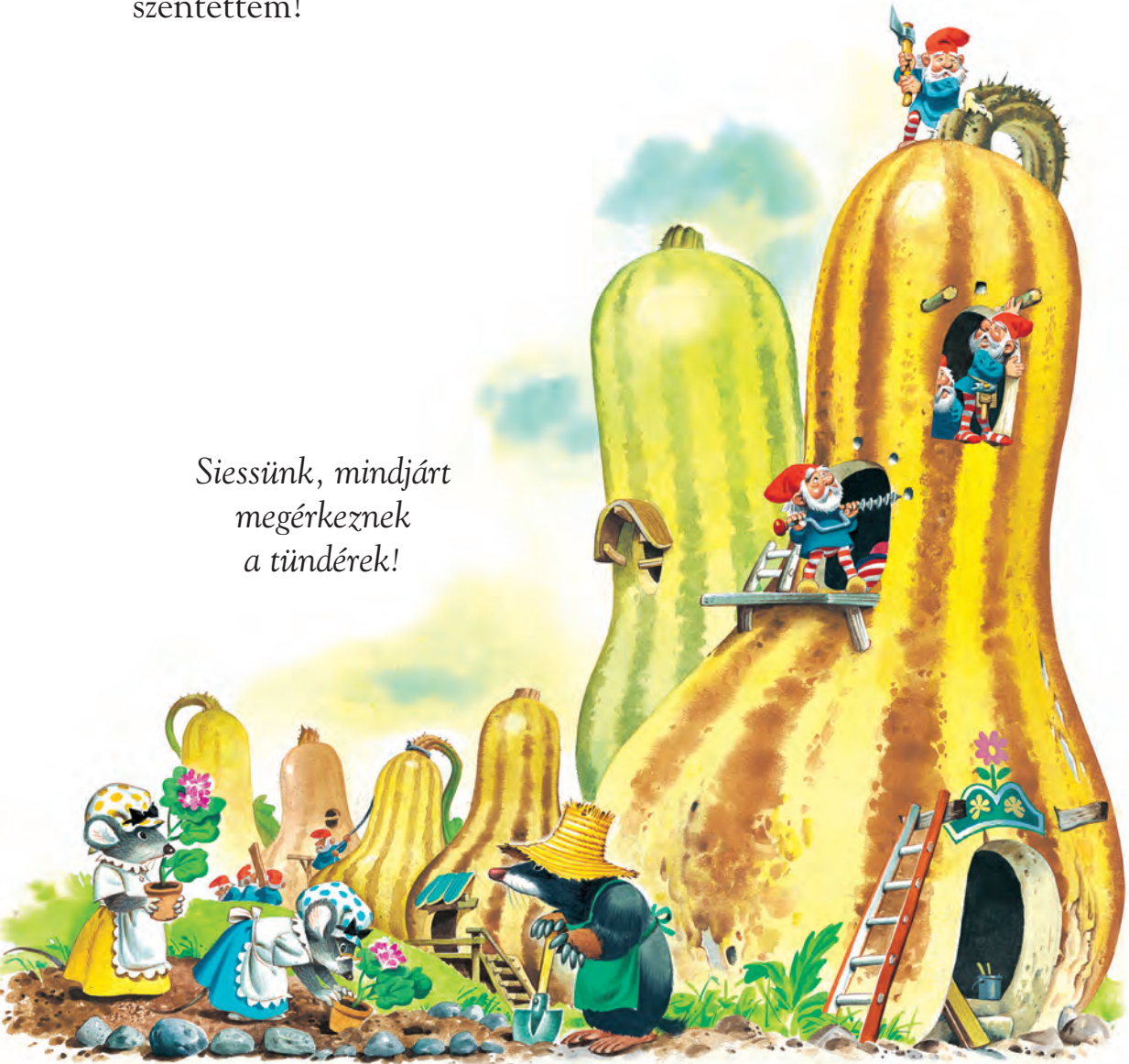
Eközben a törpék tovább kalapálnak, fúrnak, festenek, egy pillanatig sem tétlenkednek.

A varázslótörpe, akit a Nagy Tündér értesített a hat, varázslatos vendég érkezéséről, így inti őket:

– Nem szeretném, ha szégyenkeznünk kéne a vendégeink előtt! Mire ideérnek, készen kell lenniük a házaknak. Meglátjátok, mennyi mindent tanulunk majd a tündérektől. Felejthetetlen élmény lesz! Fiatal koromban ismertem

egy tündért... képzeljétek, akkor még szürke volt a szakállam! Eltüntette két ujjamat a jobb kezemről. Csak két nap múlva bukkantak elő, amikor nagyot tüsszentettem!

*Siessünk, mindjárt
megérkeznek
a tündérek!*

A lovagi torna

A tündérek pár napja érkeztek meg a törpék falujába. Körbejárták az erdőt, megismerték az összes lakóját. Maga a varázslótörpe mutatta meg nekik a legszebb helyeket!

Látom, jó formában vagy, Rótszakáll!

Alma megkóstolhatta a törpekonyha különleges fogásait: a sajttal töltött gombát, az almalében főtt zöldborsót, a mézzel meglocsolt, mogyoróval megszórt epres, málnás és áfonyás kosárkát.

De a törpék és az erdei állatok nagy titokban meglepetéssel készültek: úgy határoztak, hogy lovagi játékokat rendeznek! Igazi, régimódi lovagi tornát, lovakkal (na, jó, valójában teknősbéka-lovakkal), lovasokkal, zászlókkal, lándzsákkal, díjakkal és minden egyébbel! A falu főterén nagy emelvényt állítottak fel, onnan nézi majd a versenget a hat díszvendég.

Az emelvény előtti részen vörös agyagot terítettek szét, és egy kevés liszttel jelölték ki a pályák határait.

A versenyzők már javában készülődnek. A legesélyesebbnek egyértelműen Rőtszakállt, az

óriást tartják. A varázslótörpe varázsgyűrűjével már rég törpe méretűre kicsinyítették, de így is ő a legerősebb, és mint tudjuk, az ilyen versenyeken az erő dönt. Gránátalma, a kovácstörpe egy kicsit irigyli

is emiatt. Mielőtt Rótszakáll hozzájuk költözött, ő volt a legerősebb a faluban.

„Meg kell próbálnom legyőzni”, mondogatja magában, miközben bebugyolált hegyű lándzsáját igazgatja.

– Nehogy megsebesítsétek egymást! – inti őket közvetlenül a verseny kezdete előtt Kőkény, az orvostörpe. Eközben az úszópatkány a kürtjével jelt ad az indulásra. A lovasok azonnal összezsapnak, kezdetét veszi az ádáz küzdelem.

Elsőként Gránátalma és Rótszakáll esik ki. Az előbbit akkora ütés érte az álla alatt, hogy csak pár perc elteltével tér magához, amikor is az első kérdése az: „Hány óra van?” Az utóbbit pont az állkapcsán találta el az ellenfél. Pár napig nem is bírja elrágni az almaropogóst meg a mandulát, amit pedig annyira imád.

„Csak azt kapták, amit megérdemeltek... a versenyben nincs kímélet!”, gondolja a varázslótörpe.

De a leghihetlenebb dolog még csak ezután következik.

Hagymácska, aki nem az izmairól híres, és a szeme sem igazán jó, nem látja a középre állított póznát, amelyre a győztesnek járó babérkoszorút helyezték, és nekimegy. A lándzsája keresztbeáll, és eltalál egy versenyzőt (nem is a saját ellenfelét!), aki elterül a földön.

Hagymácska ellenfelét viszont egy másik teknősbékalovas sodorja el. Neki azért kellett sürgősen irányt változtatnia, hogy el ne tapossa a csigát, aki hallotta ugyan a torna kezdetét jelző kürtszót, de nem tudott időben lemászni a pályáról.

Egyszóval a sok izgalmas fordulat után egyvalaki marad talpon, erősen a póznába kapaszkodva: Hagymácska! A többiek így vagy úgy kiestek a versenyből.

Végül tehát őt nyilvánítják győztesnek.

Hagymácskát hatalmas tapsvihar közepette odaviszik az emelvény elé, és megkérik, hogy vegye le a sipkáját. Ebből rögtön kitalálja, mi vár rá.

Égni kezd az arca, mindenki láthatja, hogy olyan vörös a képe, mint az érett eper. A bájos, szépséges Búzavirág, a kék tündér csattanós csókot nyom a homlokára. Hagymácska ettől annyira zavarba jön, hogy lecsúszik a hangosan hahotázó teknősbéka hátáról.

Ezután a győztes tiszteletkört tesz.

– Megcsókolt, megcsókolt! – ismételgeti, és majd el-
ájul örömeiben... Nos, ilyen meglepően ért véget a lovagi
torna!

A győztes díja...

